

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania W. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 9 maja 2005 r., sygn. akt V Ua .../05,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2004 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. oddalił odwołanie W. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 16 marca 2004 r., odmawiającej wnioskodawcy wliczenia premii do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 17 sierpnia do 30 listopada 2003 r. Apelacja powoda od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 9 maja 2005 r.

W skardze kasacyjnej podniesione zostały zarzuty naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, to jest art. 36 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia

społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60, poz. 636 ze zm.) przez przyjęcie, że do podstawy zasiłku chorobowego wnioskodawcy prawidłowo przyjęta została tylko jego płaca zasadnicza, a premia przysługująca i wypłacana miesięcznie została wyłączona z podstawy wymiaru zasiłku na podstawie art. 41 ustawy. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Realizując wezwanie do usunięcia braków skargi kasacyjnej skarżący wskazał, iż „wartość przedmiotu kasacji wynosi ogółem 10.460 złotych, w tym dotycząca ZUS kwota 7.846,45 złotych”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Przepis art. 476 § 2 i 3 wyjaśnia ustawowe pojęcia spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych stanowiąc w § 2 pkt 4, iż należą do nich między innymi sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących innych świadczeń w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w tych sprawach wyznaczony jest zatem przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS z 2000 r. nr 15, poz. 601) co oznacza, iż wartość roszczenia nie będącego przedmiotem tej decyzji oraz rozpoznania sądu nie może stanowić podstawy określenia wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2001 r., II UZ 25/01, niepublikowane). Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była odmowa organu rentowego wliczenia świadczenia premialnego do podstawy wymiaru zasiłku

chorobowego wnioskodawcy za okres od 17 sierpnia do 30 listopada 2003 r., a w konsekwencji wysokość tego zasiłku. Nie budzi zatem wątpliwości, iż jest to sprawa o prawo majątkowe, zaś wartość przedmiotu sporu stanowi różnica pomiędzy zasiłkiem chorobowym wyliczonym przy uwzględnieniu przedmiotowej premii a faktycznie wypłaconym za sporny okres, nie zaś kwota świadczenia premiowego bądź inna, określona przez pełnomocnika wnioskodawcy jako „wartość przedmiotu kasacji ogółem”.

Obowiązek prawidłowego określenia wartości przedmiotu zaskarżenia spoczywa na stronie procesowej, którą obciąża także błędne określenie tej wartości w zaniżonej wysokości, czyniącej skargę kasacyjną przedmiotowo niedopuszczalną. Sąd nie ma obowiązku wyręczenia strony w prawidłowym określeniu wartości przedmiotu zaskarżenia, którą powinien weryfikować jedynie w razie powzięcia wątpliwości co do dowolnego jej oznaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PZ 75/01 (OSNAPiUS z 2003 r. nr 18, poz. 439). W rozpoznawanej sprawie taka potrzeba nie występowała, albowiem pełnomocnik skarżącego na wezwanie Sądu drugiej instancji jako wartość przedmiotu zaskarżenia w zakresie objętym decyzją organu rentowego wskazał kwotę 7.846,45 złotych określając ją jako „kwotę dotyczącą ZUS”, co czyni skargę kasacyjną niedopuszczalną w świetle art. 398² § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie 398⁶ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.